

Jan Östberg har knutit hundratals flugor, många mycket lika de naturliga förlagorna.

En påfluggen fluga

En öring fångar man inte hur som helst. Man jagar den och lurar den, säger en inbiten öringjägare. Han binder sina egna flugor, som ska efterlikna aktuella insekter så mycket som möjligt för att kunna lura den klipska fisken.

Janne Östberg har fiskat så länge han kan minnas. Liksom hans far och farfar.

- Det ultimata fisket är, när man kastat ut en hemgjord fluga som snyggt dalar ner som den insekt man imiterar, då en fin öring tar flugan när den landar på vattenytan, säger Janne.

Han är inte jägare i vanlig mening men kallar sig, inte utan viss stolthet, öringjägare.

Han ser inte den tilltänkta fång-

sten som ett passivt objekt som bara väntar på att hämtas upp ur vattnet. Nej, öringen är en luring.

En slug varelse som hela tiden är på sin vakt och synnerligen skeptisk till allt som förefaller främmande. Som definitivt drar sig för att hugga efter en insekt som inte annars förekommer för stunden i öringens närmiljö. Öringen är en värdig motståndare till en riktig fiskare. Alltså en sådan person som vill överlista den

kanske försiktigaste av alla fiskar. Jan visar en fluga som liknar dagsländan Vulgata.

- Ska man tillverka en fluga så gäller det att veta vilka insekter som attraherar en öring, säger Janne. Därefter bör man försöka presentera insekten/sländan så naturligt som möjligt. Det är siluetten som är viktigast, och i viss mån färger och storlek. En dagslända ska ligga still på ytan medan en nattslända ska

”springa” på ytan, man tar in linan med små drag, den ska liksom stripa på ytan.

En mängd olika material förekommer på Jans flugor. Fågeldun som är klippta på olika sätt är kanske vanligast. Det är ingen överdrift att påstå att det kräver stor fingerfärdighet att fästa de olika materialen och en konstnärlig blick för att få resultatet att se trovärdigt ut.

Vid det aktuella fisket är det alltså

nödvändigt att veta vilka insekter som kanske kläcks eller svärmar just då.

HÄRMAR INSEKTER

- Det kan vara så att ett enormt antal insekter kläcks under en mycket kort tid, förklarar Janne. När de söker sig till vattenytan är det fest för fisken. Det är en enastående syn och den kan vara över på två timmar. Nästa egenskap som öringjägaren måste ha är förstås förmågan att kunna svinga sitt spö så att den lätta reven med flugan når bakvattnet där man tror att

öringen lurar. Tekniken lär man sig förstås inte i brådrasket, utan kräver säkert år av träning. De flesta av öringfiskarna tillverkar förstås också sitt eget flugspö, likaså Janne. Jan visar också ett kort glasfiberspö avsett för pimpling efter öring, vintertid, med detaljer han arbetat extra på. Han har också några till med lite annorlunda spänst.

- Jag rör mig med små åthävor när jag flugfiskar, förklarar Jan. Helst mot en mörk bakgrund så att jag inte uppmärksammas så lätt av det åtrådda bytet.
- Dom är smarta, säger Janne

beundrande. Det finns många förunderliga berättelser om detta, säger Janne och pekar på den utmärkte naturskildraren Hans Lidmans samlade verk, som naturligtvis finns i hobbylokalen där Jans 100-tals små mästerverk skapas. ■

Text & foto: Lars Rindeskär